

Inhoud

14e jaargang
- december 1967

1. Redactiewoord
2. Kerst- en Nieuwjaarsboodschap van de pastoor
3. Humor in beeld
4. Uitslag-tombola Vogelkundige Kring
5. Van het Soldatenfront:
  - Varia: - Drie dagen-ers
  - Nieuw opgeroepen
  - Nieuwe adressen
  - Ontspanning en Vrijtijdsbesteding bij de soldaten
6. Maandelijks portret: Zuster Aloysia
7. Rode Kruisnieuws
8. Onze kerk
9. De pastorie
10. De kippen van Pros Wick
11. Jeugdavond: Breendonk-o-rama
12. Schoolfeest
13. Ludovic Goossens: worstelvedette te Willebroek
14. Herinnering
15. K.W.B.-rubriek
16. Fleus weut ons verreke doodgedaan
17. Sportpraatje
18. Mededeling van de fanfare St Leonarduskring
19. Dagklapper
20. Humor
21. Prijskamp.

De gepubliceerde artikels verschijnen onder de uitsluitende verantwoordelijkheid van de inzenders. Het gebruik van een pseudoniem is toegelaten in zover de stellers ons bekend zijn.

REDACTIE:

Beenhouwerstraat, 21
BREENDONK

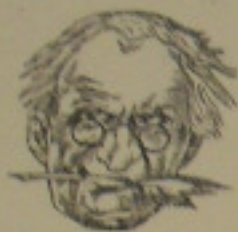
VERANTWOORDELIJK UITGEVER:

Staf Vivijs
Beenhouwerstraat, 21
Breendonk

Verkoopprijs: 10 fr

Gratis voor de soldaten.

Redactiewoord

Aangezien ons eerstvolgend nummer eerst op zondag 14 januari 1968 verschijnt, wenst de redactie van DE SCHAKEL - weze het voortijdig - reeds aan alle Breendonkse soldaten, missionarissen en zusters, maar ook ter wereld, alsmede aan al haar trouwe lezeressen en lezers een zalig Kerstmis en een voorspoedig nieuwjaar.

Bij de jaarwisseling past het even terug te blikken en een bilan op te maken. Wij, Schakelverantwoordelijken, willen ook naar activa en passiva zoeken en uit de vaststellingen eerlijke conclusies trekken.

Uit de vele gunstige reacties die wij in de loop van het voorbije jaar, zowel van soldaten als andere lezers, te lezen en te horen kregen en niet het minst door de verhoogde oplage die wij, ondanks de prijsverdubbeling van het blad, hebben verwezenlijkt, durven wij, zonder de bescheidenheid geweld aan te doen, afleiden dat ons streven naar verbetering en uitbreiding geheel met het verlangen van de lezers overeenstemt, m.a.w. volledig in de smaak zijn gevallen.

Die uitbreiding en verbeteringen zijn slechts mogelijk geweest dank zij, enerzijds de gewaardeerde financiële steun van onze industriëlen en handelaars en anderzijds de volledige inzet én van tijd én van talent van onze vele vaste en losse medewerkers. Aan al deze mensen - en wij noemen ze op één lijn - zeggen wij hartelijk dank.

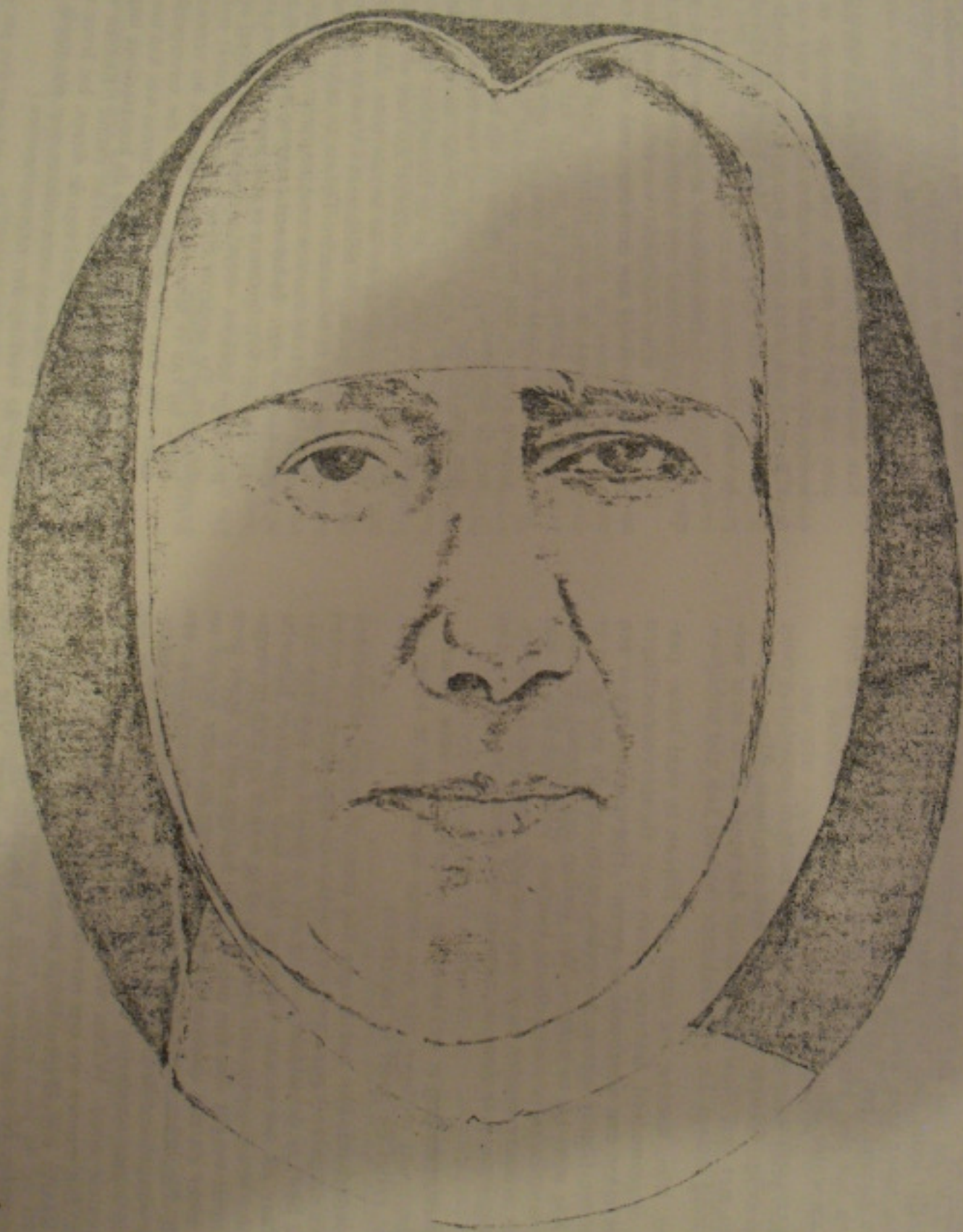
Vele van de projecten die wij, een jaar terug, hebben aangekondigd werden intussen reeds verwezenlijkt of zijn in het stadium van uitvoering. Enkele beloften hebben wij echter niet kunnen inlossen, zo o.m. de opstel- en tekenprijskamp en ook de overgang naar een abonnementsysteem. Omstandigheden onafhankelijk van onze goede wil zijn oorzaak dat wij deze beloften voorlopig niet konden houden. Wij zeggen wel degelijk "voorlopig", want zeer binnenkort hopen wij de genoemde prijskampen te kunnen aankondigen. De prijzen die wij er wensen aan te verbinden zullen een ernstige inspanning van de deelnemers volledig rechtvaardigen.

Zoals elk braaf kind in zijn nieuwjaarsbrief doet, willen wij ook met goede voornemens besluiten.

De ganse redactieploeg belooft plechtig op de ingeslagen weg verder te gaan. Zij zal, waar en wanneer mogelijk, De Schakel nog beter presenteren en verluchten en vooral van nog degelijker bijdragen voorzien.

Wij wensen vandaag evenwel geen afscheid te nemen zonder U soldaten en vrienden lezers om uw medewerking te verzoeken. Velen onder U kunnen beslist een artikel leveren dat graag zal gepubliceerd en nog liever zal gelezen worden. En wie deent geen schrijftalent te bezitten kan ons altijd tips geven of voorstellen doen. Zij die zich zelfs daar niet toe in staat voelen hebben misschien nog ergens een niet strikt noodzakelijk bankbriefje liggen dat zij zeer goed ten bate van het soldatenwerk kunnen besteden. Giften worden best aan onze pastoor of onderpastoor overhandigd, die zorgen er wel voor dat ze de juiste bestemming krijgen.

MAANDELIJKS

PORTRET

Zuster Aloysia

Toen Louisa Vißera - in de volksmond *wiske* van den Ijzeren - op twee Januari negentienhonderd en acht haar eerste kreet slaakte, was zij de zevende in de rij kinderen waarvoor vader *waar* en moeder Maria Catharina Van den Bergh de zware taak van opvoeder moesten vervullen. En het bleef niet bij deze zeven, *wiske* en haar voorgangers: Frans, Jan, Pauline, Maria, Jef en Stiene zouden immers nog drie opvolgers krijgen: Pol, Ber en Lisa.

In dit mooie, maar helaas niet van komer en leed gespaarde kroonrijke gezin groeide *wiske* op als een speels en levendig kind dat in niets de latere roekleuterjaren was haar favorietspel, autoke-rijden met *debbie* en soms ook met Valentine van *Mie-Dolf*, haar eerste vriendinnetjes.

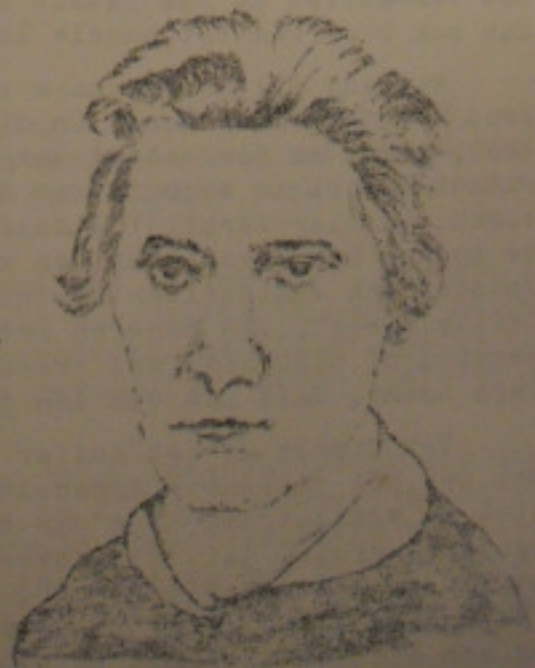
Was spelen en ravotten haar aangeboren en gaf zij hieraan ongereed toe, dan zou dit haar evenwel niet beletken bij de studie een en al aandacht en concentratie te zijn. Zij mocht zich overigens verheugen over een intelligentie die ver boven het normale reikt. Hierin maakte zij op haar broers en zusters geen uitzondering. Trouwens die van "den Ijzeren" staan algemeen bekend als schranderere gasten. Leren ging bij *wiske* speienderwijze en de uitslagen op school waren dan ook navenant. Normaal had zij dus moeten verder studeren. Er stak in dat meisje vast een knap ingenieur. Jammer waren de omstandigheden toen op dat stuk geheel anders dan nu. Het voortgezet onderwijs was het uitsluitend privilege van de bevoordeelde klasse, waartoe *waar* van "den Ijzeren", mede door zijn 'modi-groot' gezin, vanzelfsprekend niet behoorde. Met als haar broers en zusters moest *wiske* op veertien jaar de school vaarwel zeggen. Bij springen in het huishouden was van toen af het parool. Gelukkig stopte haar weetgierigheid er niet mee af. Wanneer zij ook maar enigszins kans zag greep zij naar een boek. En het waren niet zomaar romannetjes die zij las!

Met de leeftijd zou haar speelsheid niet verminderen. Het straatravotten zou zij evenmin afleren. Er kwam nog een hobby bij: de muziek. Kon moeilijk anders in een gezin waar ieder een geboren muzikant is. Noten hoefde zij niet aan te leren, zelfs niet het bespelen van een instrument. Dat zat haar gewoon in 't bloed. Het was voor haar voldoende zo'n speeltuig in of onder handen te krijgen, om het even of het een blaas-, strijk- of klavierinstrument was, om er met verbazend gemak betoverende klanken aan te ontlokken. Samen met haar vader en broers vormde zij vaak een geprezen orkest.

wiske groeide op tot een slanke juffer. Zij had toen als vriendin Gusta van "Benoeis-waar". Die beiden gingen af en toe naar een kermis om er een dansje te riskeren. En naar men ons verklaarte bekeek het jonge mansvolk ons *wiske* niet met de rug. Er wordt zelfs beweerd dat zij heel wat aantrok had.

Begeerte zij dit succes niet? Of liet het haar gewoon onverschillig? Of waren er onbewust reeds andere motieven voor deze ongeïnteresseerdheid? Zij zouden tot negentienhonderd zesentwintig moeten wachten op het antwoord. *wiske* was toen achtien jaar oud.

Tijdens een tienjarige missieweek zou zij definitief haar ware roeping ontdekken. De begeeste-

rende preken van de twee vurige gast-kanselredenaars¹⁸⁰¹ haar duidelijk doen zien wat reeds lang, waarschijnlijk altijd sluimerend aanwezig was.

Haar besluit was vlug gemaakt. Kortere beslissingen neder is overigens één van haar belangrijkste kwaliteiten. Meerdere langdurige gesprekken met de pastoren, predikanten en met pastoor Soeters, gesprekken waarin haar eerlijk op vóór en tegen werd gewezen, konden haar niet van haar opzet doen afzien, integendeel haar nog meer sterken in haar besluit naar de missies te trekken.

Maar nu eerst zouden de moeilijkheden zich aandienen. Moeder Maria Catharina was een paar jaar voordien, op amper vierenvijftigjarige leeftijd, overleden. En daar Stinne als dagmeisje bij de familie De Wit in dienst en dus voor de huishouding onbeschikbaar was, moest Wiske noodgedwongen inspringen. Niet ten onrechte vreesde zij daarom dat vader haar zijn toestemming zou weigeren. Zijn antwoord was inderdaad een onverbidde neen. Wiske moest haar plicht begrijpen, zei hij. Zij mocht het gezin, dat haar hulp zo nodig had, niet in de steek laten.

Alhoewel diep ontgoocheld begreep het plichtbewuste meisje haar verantwoordelijkheid. Zonder tegenpruttelen, "mansmoedig" mogen wij zeggen, nam zij haar 'moedertaak' op zich en poogde zij haar verlangen naar de missies te remmen. Veel bidden en godsdienstige lektuur, vooral van heiligenlevens, hebben haar daarbij veel geholpen.

Toen zij meerderjarig was en oordeelde dat haar hulp nu thuis kon gemist worden, vroeg zij vader opnieuw om toestemming. De tussenkomst van pastoor Soeters zou uiteindelijk doorslaggevend zijn en vader haar zijn zegen doen verlenen.

Wiske deed haar intrede in het klooster van de Zusters van het H. Hart te Ouwijk. Terstond voelde zij er zich thuis. Zij toonde zich daarbij als novice en als leerling langs haar beste zijde. De studies waren nochtans zeer zwaar. Zij moest immers een enorme achterstand op haar meer gestudeerde zedezusters inhalen en daarbij meerdere talen aanleren die achteraf broodnodig zouden zijn. Gelukkig werd zij door haar intelligentie flink geholpen.

In negentienhonderd eenendertig was zuster Aloysia - dit werd haar klooster-naam - volledig klaar voor de missies. Op vijftien mei van dit jaar schepte zij trouwens in voor Brits-Nieuw Guinea, het land der Kanakken: haar werkterrein bij de nog zeer primitieve Papoeëastam.

Het ligt niet in onze bedoeling in bijzonderheden de prachtige bootreis naar dit verafgelegen en haast onbeschaafd missiegebied, alsmede alles wat zuster Aloysia sinds gedurende die vele jaren heeft meegemaakt, te beschrijven. Dit zou ver buiten de ons in dit blad toegestane plaatsruimte leiden. Wij gaan ons dan ook beperken tot enkele losse gegevens.

Niemand zal zich kunnen verbeelden wat zuster Aloysia, vooral de eerste jaren, moet hebben ervaren in dit land met totaal ander klimaat, met totaal andere taal, zeden en gewoonten! Vergeten wij niet dat zij er bij kanibalen terecht kwam! Pikant detail in verband met dit kannibalisme. Toen zuster Aloysia, de eerste dagen van haar verblijf aldaar, bij het verrichten van de linnenwas, gemakshalve de mouwen had opgestroopt en zo haar onderarmen had blootgemaakt, moest zij met ontstelling vaststellen hoe nieuwsgierige Papoeë's, bij het bemerken van dit "witte vlees", van bageren het water in de mond hadden gekregen. Een te grote eerbied of misschien wel vrees voor de VAMK of moeder, zoals dit volkje de zusters noemt, moet hen van een griezelig peuzelpartijtje doen afzien hebben.

Van stonde af was zuster Aloysia getonnen voor die wilde, donkerbruine mensen met het pikzwarte kroezelhaar. Zij had spoedig ontdekt dat deze wezens lang niet zo wreedaardig zijn dan ze wel eens voorgesteld worden, maar integendeel een stel grote, naiïve kinderen gebleven zijn. "Als je ze weet aan te pakken, kan je er alles van bekomen", schreef zij eens. En dat zij de kunst bezit om met die mensen om te gaan, hen een trapje hoger te brengen op de beschavingsladder en hen dichter naar God te voeren, hebben wij duidelijk kunnen opmaken uit de

tallose brieven die zij in die vele jaren naar huis heeft geschreven.

Hoe zij dit flikt? Welke middelen zij gebruikt heeft om dit resultaat te bereiken? Heel simpel: zichzelf zijn, gewoon Wiske van "den Ijzeren" zoals thuis. "Mijn voorliefde voor tefferen en zagen is er nog altijd", lezen wij ergens in een brief.

Zij is sinds duivel-doet-al. Voor geen enkel mannenwerk schrikt zij terug. Een zuster met haar all-round mogelijkheden is van een onschatbare waarde in een missie waar er voortdurend een chronisch tekort is aan geschoolde werkkrachten er geld. Zuster Aloysia hakt bomen om, zaagt en klieft ze, bouwt er kerk(en)jes en nuizen mee, zij kweekt runderen en slacht ze, zij bakt brood en weet ik nog veel.

Een van haar voornaamste taken is de opvoeding van jongetjes waarvan het aantal en de leeftijd vaak verschilt. Deze kinderen verblijven bij haar in het missietehuis. Zij benoedert deze lieve sloebertjes en geeft hen onderricht. Ja zo ver heeft Wiske het geschopt dat zij nu zelf lesgeefster is geworden, zij die slechts tot haar veertien jaar school-liep.

Godsdienstonderricht hoort er uiteraard ook bij. En bij theorie houdt zij het niet. Door nijpend gebrek aan missionarissen is zij en haar medezusters aldaar vaak gedwongen zekere priestertaken op zich te nemen, zo ondermeer het toedienen van het H. Doopsel. Triomfantelijk schrijft zuster Aloysia, dat zij eens het voorrecht had het eerste sacrament toe te dienen aan een authentiek vorst, een mensener nogwel.

Met hooggeplaatste personen, de zogenoemde notabelen, hebben zij daarginds vaak te doen. Het gezag van de J.A.H.'s is er stevig gevestigd. Voortdurend wordt door deze gezagvoerenden op hen beroep gedaan. Hun kinderen laten zij wat graag door de zusters opvoeden. Zo kreeg zuster Aloysia eens een prinsje onder haar hoede. Fijne knaap, die dolgraag kleine huiswerkjes voor haar opknapte en trouw was als een hondje.

Hoe weinig de mensen aldaar van de vooruitgang afweten en hoe beeldig zij onbekende dingen beschrijven wordt best geïllustreerd door hun betiteling van een vliegtuig dat zij een grote vogel noemen die in de lucht ronkt van de buik-pijn.

Gevaren liggen er steeds op de loer. Zo werd ons zuster eens, tijdens de verplichte middagslaap, opgeschrikt door een slang die aanstalte maakte om haar sliftige beest toe te brengen. Dank zij haar spreekwoordelijke ijsige kalte en plantrekterskwaat had zij in een handoogdraai het gevaarlijke beest onschadelijk gemaakt.

Zuster Aloysia is Breendonk nooit vergeten. Haar interesse voor ons dorp en zijn bewoners is met de jaren nog toegenomen. In al haar brieven vinden wij hieromtrent een massa vragen. Zij geraakt schijnbaar nooit versadigd van nieuws van bij ons. Foto's kan zij evenmin genoege krijgen. Belas kan zij er van zichzelf en haar omgeving maar zeer weinig terugzenden. "Ik woon zo ver van Gevaert-Antwerpen en daarbij 'pit is dood'", schrijft zij lacosiek.

Al vertoeft zij in gedachte bestendig in Breendonk, toch zou zij, tijdens de twee verloven die het haar gegund waren in ons land door te brengen, met klem verklaren dat zij, alle comfort en welstand ten spijt, liever bij haar wildjens blijft wonen. Zij zou bij ons niet meer aarden, beweerde zij alsdan.

Vervreemd van de moderne wereld is zuster Aloysia daarom niet. Dingen waarin zij vroeger opging, zijn haar steeds blijven boeien. Haar hobby's van toen beoefent zij, zo mogelijk, nog steeds onverminderd. Getuige hiervan het citaat in een brief aan haar broer Ber: "Welke is de laatste nieuwe (schlager)?" En, "Ik Speel nog regelmatig op mijn gitaar, weet je broer?"

Lang is voor haar het voornaamste vervoermiddel het paard geweest. Als een echte amazone bereed zij haar mustang, die haar, over de moeilijkste hindernissen heen, in verafgelegen dorpen bij hulpbehoevende zieken bracht.

Alles is ginds anders dan bij ons, ook het eten. Een soort grote rupsen is er een delicatesse. Onze aardappelen worden er vervangen door zoete knollen die aan ranken groeien. De voornaamste groente is er een specie rode biet. En wanneer er wild geschoten wordt, wat eerder zelden voorvalt, dan viert men feest. Melk hebben zij van eigen kweekkoeien. De melkvoortbrengst ligt echter aan de lage kant: drie liter per dag is een record. De kwaliteit van de melk kan daarbij geenszins deze van onze koeien evenaren. Aan suiker en koffie hebben zij geen gebrek, om de goede reden dat zij die zelf telen. Hun koffie is zelfs van de fijnste mokkasort. Suiker verwerken zij soms met gestampte nootjes en maken alzo snoepballetjes die ook hier zouden gelust worden.

"Het leven in het land der Papoea's is hard maar schoon", schrijft zuster Aloysia. De zensen zijn er ingoed en ongekuunsteld. Zij voelen zich met hun warme zon en vrijgevige natuur echt rijk. Zij cordeelt daarom dit het helpen van die zensen, hen een beetje beschaven en dichter bij God brengen, de nobilste en dankbaarste taak is die men zich kan voorstellen. Zo kan het niet verwonderen dat zij telkens na een nochtans intens verlangd en zeer verdiend verlof graag naar haar "wildernis" terug wil.

In verband met haar verloven zouden wij nog veel kunnen vertellen. We moeten ons evenwel tot het volgende beperken:

Slechts tweemaal kon zij naar Breendonk terugkeren, een eerste maal in negentienhonderd vijftig, een tweede maal in negentienhonderd zestig. De ganse duur van wereldoorlog II was zij zonder nieuws van haar familieleden. Deze laatste kregen van haar evenmin iets te horen. Lange Angelsaksische tijdschriften, die met veel vertraging in haar handen kwamen, kreeg zij kennis van de gruwelen van deze oorlog. Welke angsten zij omtrent het lot van haar dierbaren heeft meegestaan is niet te beschrijven. In haar eerste brief, na zoveel jaren van gedwongen stilzwijgen, luchtte zij dat ook terdege haar hart. Zij smakte naar nieuws. Wanneer zij dan van huis het bericht van deze verschrikkelijkste aller oorlogen kreeg, schreef zij onmiddellijk terug. In die brief getuigt zij van haar vreugde om het behoud van haar familieleden, inzonderheid van haar oude vader, ook van haar innige droefheid om het leed van vele harer vroegere dorpen

genoten en vooral van haar ontsteltenis over de lugubere rol die ons fort als concentratiekamp heeft gespeeld.

Nog zoveel zouden zij over zuster Aloysia, ons wiske van "den ijzeren" kunnen schrijven. Maar zoals hoger gezegd, laat het bestek van deze bijdrage geen verdere uitweiding toe. Wij moeten dan ook besluiten. Echter niet zonder onze fierheid en dank aan deze grote Breendonkenares te hebben betuigd. Wij bidden opdat zij nog lang haar mooi apostolaatswerk bij haar "kanakken" in het verre Nieuw-Guinea zou kunnen voortzetten. Wij verzoeken haar met aandrang ook ons af en toe in haar gebeden te gedenken, want zij staat immers zoveel dichterbij Onze Lieve Heer en zij kan alvast meer van Hem verkrijgen.

Tot spoedig weerzien zuster Aloysia!...

St.

De mensen deden beroep op U.
Ze dachten : die luistert naar ons.
Ze zegden : Die wil ons helpen.
Ze geloofden : die keert zijn rug niet.

Gij zegde : Niet ik maar de Vader !
maar ge deedt het toch maar :
helpen.

'n Andere keer hebt Gij gezegd :
Zo ge meer moest geloven,
dan zoudt gij ook grote wonderen
van liefde kunnen doen...

Maar wij geloven te weinig met daden,
en te veel met woorden...
Als men vandaag beroep op u doet,
laten we dan geloven
door eenvoudig te helpen.

- Hier heb je haar !
En ze brachten het vrouwtje
vlak vóór Hem.

Zij : de zwakke, de zondige,
het kleine mensje dat zichzelf
ook niet helemaal gemaakt had.

Hij ziet haar aan, en schrijft iets
in het zand : of ieder eens
naar zijn eigen leven wilde kijken !
Zij dropen af. De oudste eerst.

Het vrouwtje blijft.
Een schrikkerig kloppend hart,
als van een gevangen vogeltje
in een grote hand.

Jezus zegt :
- Ik veroordeel u niet.
Het leven loopt soms langs rare wegen,
die men zelf betreurt...
Laat het verleden vergeten
en vergeven zijn.
Leef anders. Beter. Dat kan.

De lange adem van de liefde
is het geduld
en het telkens weer vertrouwen geven.
Zo is God. Dat zien we in Jezus.
Zijn mensgeworden liefde.
Zo wil Hij ook ons, zijn mensen.

De pastorie

Buiten de kerk is de pastorie zonder enige twijfel het openbaar gebouw met de meeste presence.

Op een eerbiedwaardige leeftijd kan zij evenwel niet bogen. Zij werd immers slechts in 1925 gebouwd, dus amper tweeënveertig jaar geleden, nl. na de voltooiing van de kerk.

Het lag geenszins in de bedoeling van de toenmalige gemeentebestuurders een gebouw met de huidige alluren als woonst voor de pastoor te laten optrekken. De geldmiddelen waren hiertoe niet voorhanden. En misschien zag men er ook de noodzaak niet van in?

De pastoor zelf, Z.E.H.Soners, hield er echter andere opvattingen op na. Hij stond erop dat de pastorie, zijn pastorie, in Vlaamse trap gevelatijl zou gebouwd worden. Hier toe was hij bereid het verschil tussen het bedrag dat als oorlogsschade en het supplement dat door de gemeente ter beschikking werd gesteld met eigen middelen te bestrijden. Aan zijn wens werd tegemoet gekomen, en ter onder uitdrukkelijk beding dat deze (inderdaad) belangrijke financiële tussenkomen voor hem geen enkel recht zou openen.

Aan de kunstzin of degelijke smaak van Z.E.H.Soners, alsmede aan zijn aanzienlijke geldelijke steun hebben wij dit sober en stijfvol gebouw te danken dat, mede door zijn verbindingsgang, een integrerend deel uitmaakt van de kerk en beslist niet meer los te zien is van het dorpsbeeld. De sneedijzeren omheining, een passend sluitstuk, is werk van de getroeders Vissers.

St.

Voor het beste brood en het fijnste gebak

komt U terecht bij

SIMON EN MARCELLA

O.B.B. IN HEROPSTANDING!

Hadden wij het niet voorspeld? De zwarte periode is definitief voorbij en de overwinningen stapelen zich op. Wij wisten dat in die ploeg de nodige elementen aanwezig waren om degelijke resultaten te behalen.

De match Breendonk-Wintam zal bij velen nog lang in het geheugen blijven hangen, vooral bij de aanhangers van de bezoekers. Wintam is een kopploeg en wie hen de baard afdoet kan als een grote ploeg aangezien worden. En wie deed het? Onze Oranje-cracks natuurlijk. Désiré Coremans, met of zonder "het" hoofd, het gaat allemaal even goed, en Florent Goubin zorgden er voor dat de Wintam-portier zich tweemaal moest omdraaien om het doorboorde doelvlak in orde te brengen. Onze plaatselijke doelman vond het met éénmaal genoeg en zo bleef de overwinning bij de ploeg die ze verdiende en, tussen haakjes, het meest nodig had.

Wie dacht dat deze zege een ééndagegelukje was kwam natuurlijk bedrogen uit. Wij hebben zelfs de lef om hier te vermelden dat O.B.B. nog geen enkele wedstrijd gewonnen heeft die zij enkel aan het geluk danken of die zij niet verdiend hadden te winnen.

De bevestiging hiervan werd gebracht op het veld van Schelle. Daar zorgde Leon Goubin ervoor dat de netten van de tegenstanders trilden en, al was het slechts éénmaal, het was genoeg om twee punten rijker te worden. Onze spelers bewezen wat ze waard zijn. Doch ook de tegenstanders spraken een woordje mee, en een grootse overwinning onderstelt niet altijd vele doelpunten.

De Goubin-clan schijnt er de Oranje-Boven-ers boven opgebracht te hebben, want de beide broers zorgden tweemaal na mekaar voor het beslissende doelpunt. Het blijft ons natuurlijk gelijk wie ze binnenknalt, als ze er maar zijn. Doet het vandaag de ene, dan staan er morgen anderen op de bres. Gezonde nijd versterkt de ploeg en zorgt voor degelijke resultaten.

Na twee zware matches werd een zondagje rust weer op prijs gesteld, doch dit zonder na te laten de conditie scherp te houden. De match aan huis tegen Weert mocht niet zo maar als een formaliteit beschouwd worden en, wat nog meer is, een zekere Désiré Coremans (of kent U die speler al?) speelde zijn 300 ste competitie-wedstrijd in de eerste ploeg van O.B.B. Hij verdient dan ook van ons allen een welgemeend proficiat voor al het werk dat hij voor zijn ploeg reeds gepresteerd heeft en nog zal presteren. Hem betitelen als "de rots in de branding" is geen zins overdreven; hij is tevens een ervaren speler, zowel als middenveldspeler, aanvaller of verdediger. Zijn medespelers konden hem dan ook geen beter eresaluut brengen dan met een schitterende verrichting te leveren tegen het hoog aangeslagen Weert. Onze jongens hebben gedaan wat zij konden en het resultaat was er: overwinning met 4-2 cijfers. Drie goals van een herboren Jos Jansegers en een coraer rechtstreeks in doel gegeven door René Huys.

U ziet, beste sportliefhebber, dat Breendonk over voldoende goalgetters beschikt, want tijdens de drie voornoemde wedstrijden werden er zeven doelpunten

aangeakend door vijf verschillende spelers.

Het klassement werd door die drie overwinningen gevoelig verbeterd en brengt Breenndonk op de negende plaats met 11 punten.

Jongens, doet zo voort, een mooie ereplaats ligt in uw bereik. De supporterschare groeit logischerwijze aan en zal nog aangroeien als U hen het nodige spektakel en de daarbijkorende puntennoogst waarborgt. Hun steun zal U dan ook ten goede komen!

Supporter.

N.B. Er wordt ons aangewreven dat wij enkel de eerste ploeg in het daglicht stellen en nooit spreken over de schitterende resultaten van de tweede ploeg van O.S.B. of van deze van de Doortgat-boys. Wij geven gaarne toe dat wij eenzijdig ge-oriënteerd zijn, doch wij kunnen ook alles alleen niet. Daarom raden wij U aan de Schakelredactie de nodige inlichtingen, uitslagen of interessante gegevens, of zelfs een volledig verslag van de geleverde prestaties, te bezorgen. U mag er van overtuigd zijn, zij zullen verschijnen. Wij wensen niet beter dan ieder te geven wat hem toekomt, doch zonder uw medewerking zijn wij nergens.

Supporter.

MEDEDELING VAN FANFARS LEONARDUSKRING - BREENDONK

Geachte Medeburgers,

Vergeet niet, dat op zondag 17 december e.k. te 17 u. in het Patronaat de Muziek- en Cabaretavond doorgaat van onze gemeentelijke fanfare.

Meer dan ooit hebben wij uw meelevende steun nodig. Komt dus een familieavond doorbrengen met uw plaatselijk muziek.

Naams het bestuur,

KOOPT BIJ ONZE ADVERTISEERDERS

STEUNT HEN ZOALS ZIJ ONZE SOLDATEN STEUNEN.

Wit sympathie
Gebr. Verbist
Autosirade Breenndonk.

DAGKLAPPER

K. Van Beers

wo 1 - Allerheiligen. Vreugde in de kerk die evenwel getemperd ^{daar} wordt door de opdoemende ge- aan de doden die de volgende dag worden herdacht.

do 2 - Allerzielen: mooi versierde graven, een massa chrysanten en veel mediterende mensen op het kerkhof.
- De Eucharistische Kruisochters en de zangkoor-dertjes maken een uitstap. Zij bezoeken het koloniaal museum in Tervuren en bewonderen in Brussel de mooiste markt van de wereld.
- In Tisselt overlijdt de vader van onze redactie-leider Staf Vivijs. Wij bieden de familie Vivijs onze innige deelneming aan.

vr 3 - Oud-renner Ludo Goossens parkeert zijn bierwagen aan het voetballokaal. Hoe het precies gebeurde weten wij niet, maar opeens komt een aanrijdende

waren zich onder Ludo's camion wringen. De schadelijke gevolgen voor de "onderwinger" zijn niet gering. De aangereden lastwagen, robuust als hij is, vertoont slechts enkele schrammetjes.

- Julia Van Ranst krijgt een onvriendelijk kusje van de hond van Lauwers. Niet erg, zegt zij, maar... drie tanden laten toch hun sporen na op haar knak.
- Aan de afrit van de viaduct, richting Tesse, kantelt een wagen met oplichter. De cabine raakt los en wipt de gracht in. De rest blijft min of meer recht staan.
- Onze handelaars besluiten tot een Kerst- en Nieuwjaarsactie. Bij aankoop of verbruik zullen zij lotjes en vignetten geven.

- 4 - Eerste algemene herhaling van het jeugdfeest.
- Fons De Raedemaeker (Pastoor Somerslaan) wordt op de weg Leuven-Namen in een aanrijding betrokken. Stoffelijke schade, doch gelukkig geen lichamelijke letsels.
- 5 - De Boerenbonders steken op het Centrum de benen onder de tafel. Zij zetten zich aan hun jaarlijkse teerfeestslag. Het menu zijn wij niet te weten gekomen. Ook niet hoevelen er een glaasje hadden opzitte...
5 - Bij het lossen van bieten valt landbouwer Renaat Segher: ongelukkig van

de kar. Hij breekt hierbij de hand en moet naar de kliniek overgebracht worden.

- Jos Van den Kede heeft zich, bij een ontploffing op het werk, de hand verbrand.

- Jos Van Koeck, bijgenaamd Jos van Kokkes, (Wachtingstraat) breekt zich een voet op het werk in de papierfabriek De Maeyer te Willebroek. De Schakel wenst aan Renaat en aan de beide Jossen een spoedig en algeheel herstel.

7 - 51 bloedgevers melden zich aan in 't Centrum voor de derde bloedcollectie, weer verschillende nieuwe gezichten. Wij gaan stilaan naar de honderd toe.

8 - De leerkrachten van het Lager meisjesonderwijs begeven zich naar Oppersa voor een conferentie waarop het thema SKILLEREN wordt behandeld.

11 - Herdenking van de wapenstilstand 1918. In de kerk wordt een plechtige M. als opgedragen voor de gevnevelden der beide oorlogen. Na een pietsittvolle huide aan het monument (Veurt) begeven de oudstrijders zich naar hun lokaal voor het traditioneel basket.

- Onze jeugd zet zich andermaal in voor het menslievend werk S.O.S. KOWAN. Dank jonge vrienden.

- Laatste algemene herhaling van het jeugdfest. Een honderdtal schoolkinderen zijn van de partij en zorgen voor de nodige ambiance.

- Aan garage Vissers lopen een vijftal Jarokkissen ongedurig rond. Het doet verdenkingen rijzen. Na lang dralen wordt hen gevraagd wat zij konden doen. "Rusten", zo hun laconiek antwoord. Weer eens veel angst voor niets.

12 - Het jeugdfest kent een schitterend verloop. Hierover vindt U elders in dit blad een uitvoerig relaas.

Lange deze weg dankt Club '66 allen die geholpen hebben aan het welriekken van deze avond.

- De supportersclub K.A.P. EN STANK houdt haar knalbal. Met veel bijval overigens.

- Roger De Raedemaeker (Molenbeide) begeeft zich, na een lekker kip-etentje in café H&F BUIFKS, op de terugweg. Een verkeerd manoeuvr doet zijn wagen slippen en in de gracht terechtvallen. Gelukkig niet veel schade. De rekening van de taxiwagen komt echter achteraf.

- Theofiel Van Noords schiet zich kening op de liggende wip bij Jan Via Gospel. Proficiat Theo!!!

- Onze Oranje-Boven-ers halen de twee punten op bij het geduchte Schelle. Een prachtige en krachtige kopstoot van achterspeler Leon Gobbin zorgt voor dit exploit.

14 - Onze kleuterleidsters gaan ook ter conferentie. In O.L.Vr. waver onderzoeken zij het onderwerp TALENTONTWIKKELING IN VOORBEREIDING OP DE LAGERE SCHOOL.

15 - De gelukkigigen die vandaag vrijaf hebben vieren het naamfeest van de koning.

16 - Het paard van boer Verbeires (Moorstraat) slaat op hol. Dank zij de koelbloedigheid van Louis Janssens kan het schichtige dier tot rust en stilstand gebracht worden. Felicities Louis!

17 - Wordt het een paardenziekte? Bij Louis Apers (Veurt) gaat er een pony vandoor. Dochter Celine, van geen geruchtje vervaard, trekt het beestje achterna en krijgt het te pakken op de Achterbeide (Landerzeel St. Jozef.)

za 18 - De W.S.C. Oranjevrienden beten de danslustigen hartelijk welkom op hun negende Duvelbal. Jos Martin, de blinde zanger, en zijn orkest zorgen voor muziek en vermaak.

zo 19 - Onze Chirojongens zijn vandaag present op de gewestdag Ruisbroek-Sauvegarde. Zij nemen er deel aan een EEN TEGEN ALLEN. Zij blijven met ALLEN aan de winnende hand.
- De Vrouwengilde is aan haar zoveelste KOFFIE. Om dit feest op de luisteren worden enkele nummertjes van de jeugdavond met veel bijval hernomen.

ma 20 - De zesjarige Lutgard Van Zaelen (wachtingstraat) wordt door de auto van Louisa Tierens (Steenweg op Tenase) gevat, wanneer zij achter de schoolbus door de weg wil oversteken. Overbrenging naar de kliniek is noodzakelijk. Hopelijk is het niet erg. Wij wensen de lieve kleine in elk geval een spoedig herstel.

- In het raam van GEZINSWERKING zal de Heer Roels uit Lier een causerie houden op 10 en 17 januari e.k. met respectievelijk als onderwerp OUDERS EN GROOTWORDENDE KINDEREN en GROTERE JEUGD. Hij zal bovendien op 24 januari een paneelgesprek leiden tussen jongeren in aanwezigheid van ouders.

di 21 -

MIST!

Rijd traag
Koplampen aan

Zeer dichte mist!!! Uit voorzorgsmaatregel wordt de auto binnengelaten. En dan maar met de fiets naar het werk. Aan de autostrade wordt in spanning geluisterd naar naderende wagens... Niets... Wip tot op het middenvak... Dan dezelfde doenwijze om de andere zijde te bereiken. Doch de wip is ditmaal te groot en daar gaat hij holderdebolder, hals over kop de gracht in. Besmeurde en bemoderde thuiskomst. Rijdt dan maar met de fiets, nietwaar Jan van Stanske!!!

wo 22 - Het is eindelijk zo ver. In de kerk brandt de nieuwe chauffage voor de eerste maal. Wat zal 's winters het kerkgaan nu prettig zijn!!!

za 25 - Filemon Huys heeft werkelijk geen geluk. Hij krijgt onverwacht en zeer ongewild van een zijner koeien een flinke trap tegen het been.

- De dieren zijn vandaag niet lief. Nu wordt een varken de triestige held. Het onvriendelijke beest bijt zo krachtig in slachter Edenaar Verlinder Waikke van Nantes (Groenstraat) zijn vinger dat de dokter moet beslissen een stuk "af te zetten". Jan De Wachter (de Buisseretlaan) is zo vriendelijk Waikke's slachttak voort te zetten en het woeste dier naar een andere en misschien betere wereld te helpen.

zo 26 - Zeer geslaagd schoolfeest in de meisjesschool. Hierover leest U meer in een speciaal hieraan gewijd artikel.

wo 29 - Op de terugweg van de meisjesschool komt het dochtertje van Marcel en Rachel Kerremans zwaar ten val. Zij wordt terstond naar de kliniek vervoerd. Hopelijk mogen wij het meisje vlug thuis verwachten.

o 30 - Nu de drie rijstroken aan weerszijden van de autostrade er zijn zien wij op de kruispunten o.m. Breendonkstraat en Peeterstraat uitwijkplaatsen afgebakend. We bemerken tevens dat er op vele plaatsen palen liggen

te wachten om in de grond geplant te worden en van licht te worden voorzien, licht dat de onveiligheid op "de baan" gevoelig zou kunnen verminderen.

- Vandaag komt op het gemeentehuis een uiterst belangrijk schrijven toe. Hierin laat de Minister van Openbare Werken weten, dat hij op de voorranglijst van de in 1968 uit te voeren werken de aanleg van lichtsignalisatie aan het kruispunt Breendonkstraat-rijksweg nr 1bis heeft laten plaatsen, dit ten einde de veiligheid van voetgangers en traag verkeer aldaar te bevorderen. Zeer goed nieuws alleszins!!!

HUMOR

MODERNE KUNST

Op een moderne schilderijtentoonstelling stond een paartje voor een doek waarvan ze niets begrepen. Ze raadpleegden de catalogus. Het doek stelde een « Cubistisch landschap » voor.

« Goeie hemel, » riep het meisje. « wat moet Cuba een vreselijk afschuwelijk land zijn! »